

Kalevala Loosin historia

Kalevala loosin syntymistä tälle aineelliselle tasolle voidaan verrata kasvin taimen murtautumiseen päivänvaloon läpi asfaltin. Sillä oli olemassa jo valmiina sisäinen voima, joka oli odottanut vain sopivaa hetkeä ilmenemiselleen.

Tämä hetki oli vuosi 1907, jolloin Suomi kuului vielä osana Venäjän tsaarivaltakuntaan. Jo vuosia ennen olivat sadat ihmiset Suomessa löytäneet teosofian mm. Ruotsissa toimintansa aloittaneen teosofisen osaston kautta, sekä sanomalehtikirjoitusten, painotuotteiden ja kirjaston välityksellä. Venäläiset vallanpitäjät eivät katsoneet suopeasti ihmisten kokoontumisia ja vakoilut ja kuulustelemiset pidätyksineen kuuluivat tuona aikana teosofian harrastajien arkipäivään.

Kun Teosofisen Seuran presidentiltä Henry Steel Olcottilta oli saatu lupa perustaa Suomeen oma osasto, ihmiset olivat valmiit murtautumaan ulos päivävaloon ja aloittamaan yhdessä teosofian opiskelun.

Looshi-kirjansa Kalevala sai 21 p:nä lokakuuta 1907.

Ensimmäinen puheenjohtaja oli August Aaltonen ja sihteeri Veikko Palomaa. Loosiin liittyi heti kymmeniä jäseniä. Aluksi toimittiin Bulevardi 17:ssä, josta muutettiin Bulevardi 7:ään, sitten Kansakoulukatu 8:aan. Kun Seura menetti talon konkurssissa 1933, toimittiin siinä kuitenkin vuokralaisena joitakin vuosia. Seuraava toimitila löytyi Kristianinkatu 6:sta josta siirryttiin Yrjönkatu 1:een. Kun vuonna 1942 Seuran jäsenten yhteisin ponnistuksin saatiin ostettua oma huoneisto Vironkatu 7:stä, on tuo kiertolaisena vaeltaminen loppunut.

Alusta alkaen Loosi on kokoontunut maanantaisin.

Kalevala oli vuosikymmenet Seuran suurin loosi, mutta nyt 100-vuoden ikää lähestyessä jäsenistö on lukumäärältään pienentynyt ollen nyt vain n. 30.

Kirjailija Martti Humu ehdotti loosin nimeksi KALEVALA, joka yksimielisesti hyväksyttiin. Elettiinhan tuona aikana voimakkaan nousevan kansallistunnon aikaa ja kaikki Kalevalaan liittyvä oli suomalaisille pyhää ja arvokasta.

Veikko Palomaa oli toimittaja, tunnettu lehtimies ja loistava puhuja. Hän ei salannut elämäkatsomustaan aikana, jolloin sen esiin tuominen julkisesti oli vaarallista omaa asemaa ajatellen. Hän oli TYÖMIES-lehden toimittaja ja kirjoitti ahkerasti sen lehden Työmiehen-illanvietto nimiseen liitteeseen teosofiasta jo vuodesta 1901 lähtien. Hän oli se henkilö, joka aloitti **suomenkieliset** yleisöluennot. Veikko Palomaa kirjoituksissaan tähdensi, että sosialismi on hyvä aate, mutta se tarvitsee tuekseen henkisen perustan, ettei se vajoaisi pelkkään materialismiin ja taloudellisten etujen tavoitteluun. Yleisöluennot KANSA-yhtiön talolla olivat ääriään myöten täynnä, koska Palomaa oli tullut tunnetuksi juuri noiden lehti-kirjoitustensa ansiosta. Myöhemmin kirjailijat Martti Humu (alias Maria Ramstedt) ja Pekka Ervast liittyivät tähän joukkoon. Veikko Palomaa oli myöskin hyvin kielitaitoinen. Hän käänsi suomeksi teosofista kirjallisuutta noina alkuaikoina.

Kalevalan jäsenille on aina ollut kaikkein tärkein ja ensisijainen päämäärä oppia ymmärtämään teosofian Jumalaista Viisautta. Opiskelu on alusta pitäen ollut jatkuvaa ja syvästi aiheisiin paneutuvaa. Mutta sen ohella leimaa-antavaa jäsenistölle on ollut inhimillisen hädän lievittäminen omien voimavarojen puitteissa. Muutamat

esimerkit kertovat tästä Kalevalan jäsenistön yhteisestä suhtautumisesta: Kansalaissodan jälkeen myöskin teosofisen maailmankatsomuksen omaavia jäseniä oli vankiloissa mielipide-vankeina. Teosofisen Seuran jäsen Yrjö Kallinenkin kuului näihin vankeihin. Loosin jäsenet keräsivät keskuudestaan rahaa paketin lähettämiseksi hänelle. Hellyttävä yksityiskohta ilmenee vanhan pöytäkirjan lehdistä: Pakettiin tuli kokonainen kilo kahviakin! 24/10 1920 Yrjö kiittää loosin jäseniä seuraavin sanoin: ”Ihmisen elämä ei riipu ulkonaisista seikoista. Mitä ankarammat ne ovat, sitä voimakkaampi on sisäinen elämä. Voin olla iloinen kärsimystenkin keskellä.”

Paketin toimittanut kertoo, että Yrjö Kallisen olemuksesta loisti sisäinen Valo. Yrjön kohtalotoverit olivat kertoneet, että Yrjö oli vankilatovereilleenkin kyennyt välittämään teosofisen näkemyksen, että elämä on ikuista.

Loosin jäsenet ehdottivat myöskin Seuran johtokunnalle, voisiko laittaa kiertämään listoja nimien keräämiseksi kansalaissodan vankien armahtamiseksi. Tähän ei Seuran johtokunta kuitenkaan uskaltanut ryhtyä leimaantumisen pelosta.

Kun Kalevala loosi järjesti vielä Kansallisteatterissa näyttävän juhlan sodassa haavoittuneiden hyväksi vuonna 1919 ja Työväentalolla juhlan v 1921 Venäjän nälkäänäkevien hyväksi, Kalevala loosia alettiin nimittää ”punaiseksi loosiksi”. Tästä harmistuneena Loosi joutui kirjallisesti vetoamaan Seuran johtokuntaan, että tällainen värittely lopetettaisiin.

Muitakin juhlia järjestettiin näyttävästi noina alkuaikoina loosin toimesta, muun muassa juhla A.P.Sinnettin hyväksi. Kun Seura jakautui kahtia vuonna 1920 ja TIETÄJÄ-lehti oli jouduttu myymään Pekka Ervastian perustamalle Ruusu-Risti järjestölle, Loosi järjesti näyttävän juhlan 14.4.1920 TEOSOFI-lehden hyväksi.

Juhlaan otti osaa 90 henkeä. Kalevala-loosilla oli jäsenenään useita taitelijoita, jotka mahdollistivat tällaisten suurien juhlien onnistumisen. Loosin jäsenen, Oskar Merikannon musiikkia esittivät juhlissa tunnetut taiteilijat.

Merikanto liittyi loosin jäseneksi jo perustamisen alussa (10.2.1908) ja myöhemmin jäseneksi liittyi säveltäjä Erkki Melartin.

Leevi Madetoja sävelsi Seuralle tunnetun laulun: MESTARIN KÄSKY. Näiden kuuluisien säveltäjien musiikki ja Seuran jäsenen Eino Leinon teosofinen runous vetivät runsaasti yleisöä näihin eri tilaisuuksiin.

Yhteiskunnallisiin kysymyksiin otettiin loosin alkuaikoina keskusteluissa kantaa: Kysyttiin. onko uskonnon opetus kouluissa poistettava silloisessa muodossa? Tilalle suositeltiin vertailevaa uskontotiedettä ja korkeimman siveysopin, veljeyden aatteen tuomista enemmän opetukseen! Kantaa otettiin kasvatuksen menetelmiin jne. Kaikkiin näihin yhteiskunnallisiin kysymyksiin pyrittiin löytämään tuoreemmat, teosofian mukaiset ratkaisut.

Teosofian tarmokas opiskelu on aina kuitenkin ollut jäsenille se perusasia, joka on ollut kautta vuosikymmenten kuitenkin kaikkein tärkein. Työmuodot ovat hieman vaihdelleet. Alkuvuosina, kun väkeä oli paljon, annettiin kotiläksy josta pari kolme jäsentä teki alustuksen. Keskustelu kävi aina vilkkaana, sen voi havaita noista vanhoista pöytäkirjoista.

Teosofian Avain ja monet muut pääteokset käytiin läpi ja palattiin aina uudelleen niiden pariin, kun vuodet vierivät eteenpäin. 1990-luvun puolivälissä opiskelun kohteeksi otettiin muitakin ns. ei-teosofisia teoksia, kuten Yhdeksän Oivalluksen Tie ja Kohtalo on haaste. Myöskin Salaisen Opin opiskelua tehostettiin ja se on syventynyt jatkuvasti. Esimerkkinä voi mainita, että siirryttäessä uudelle vuosituonnille kokonainen lukukausi (kuukauden viimeinen maanantai) on koetettu ymmärtää, mitä merkitsee käsite **Fohat**.

Seuran vaikean kriisin aikana,(1919) kun kysymyksessä oli , pitäisikö Suomeen muodostaa kaksi kansallista osastoa, joista toinen osasto olisi enemmän yhteiskunnallisiin asioihin keskittynyt ja toinen sisäänpäin kääntynyt, niin sanottu okkulttinen osasto, loosin kanta oli, että ei ole oikein jaotella jäsenistöä kahteen leiriin. Loosi vastusti myöskin TIETÄJÄ-lehden myyntiä, mutta kun johtokunta oli päätöksensä tehnyt, siihen sitten mukauduttiin.

Ennen Teosofisen Seuran jakaantumista (Ruusu-Risti Järjestö) Loosi oli järjestänyt suuria juhlia Seuran Päämajan aikaan saamiseksi. Tuonenkylään nousikin yhteisin ponnistuksin Tempelirakennus ja muita rakennuksia, joista myöhemmin eri syistä Seura joutui luopumaan. Jälleen alkoivat kovat ponnistelut oman päämajan aikaansaamiseksi .Tämä unelma toteutuikin, kun vuonna 1928 Kansainvälisen Seuran Presidentti Annie Besant laski peruskiven Kansakoulukatu 8:ssa sijainneelle tontille. Viisikerroksinen kivitalo valmistuikin ripeästi ja tästä onnesta saatiin nauttia muutama vuosi. Sitten maailmanlaajuinen syvä lama iski Suomeenkin ja niin pankki sanoi kerralla kaikki lainat irti ja seurauksena oli Seuran konkurssi vuonna 1933.

Samana päivänä, jona Seura jätti konkurssihakemuksen se rekisteröityi uudella nimellä (Teosofinen Seura) Jäsenistöä kehoitettiin jatkamaan työtään ja niin Kalevala-loosin ensimmäiseen kokoukseen saapui 31 jäsentä syyskuussa 1933 ja työtä päätettiin jatkaa samalla nimellä kuin aikaisemminkin. Muutamassa viikossa jäsenmäärä kohosi jo yli 80:een. Tri John Sonck lausui tervehdyspuheessaan loosille: ”Teosofian tunnus on Ykseys, entinen Seura on hävinnyt, mutta henki, joka on särkyneen muodon takana, ei koskaan muutu, eikä lakkaa olemasta.”

Loosin toiminta on ollut koko sen toiminnan ajan tietoista ”sisään –ja uloshengitystä”. Se, mitä on ymmärretty teosofian sisäisestä viisaudesta, on haluttu panna käytäntöön. Osa hyväntekeväisyydestä on suuntautunut ulos loosin piiristä ja osa suoraan jäsenistölle avustuksina ja stipendeinä Kreivilän kesäkursseille.

Loosin on myöskin lahjoittanut huomattavia summia Teosofiselle Seuralle erilaisiin hankintoihin ja juhlapäivinä. Myöskin Kreivilään tukea on annettu lainoina ja kunnostamalla nimikkohuone.

Toisen maailmansodan jälkeen loosilla oli kaksi sota- kummilasta, Kauno Lokkila ja Lahja Kangas. Poika kuoli aivokasvaimen leikkaukseen ja tytön puolesta maksettiin kaikki maksut 10 vuoden ajan. Kirjeenvaihtoa omaisten kanssa hoiti Martta Nikula.

Veljesrahaston aloitti 1950-luvulla Anni Vuorensola. Hänen jälkeensä rahastoa hoitivat Mirjam Nyqvist, Olga Ikonen ja Anna Rintala. Kokoonnuttiin jäsenten kodeissa ja aluksi ommeltiin, neulottiin lapasia, sukkiä ja kaulaliinoja, joita tuotteita sitten myytiin. Kokoonnutukset olivat samalla sosiaalista toimintaa, joka vahvisti

yhteenkuuluvaisuutta ja palvelun puhdasta iloa. Sotien jälkeisinä vuosina tuotteet tekivätkin hyvin kauppansa, mutta kun myöhemmin kaupat alkoivat olla tavaraa pullollaan, toiminnan luonne muuttui. Kokoonkutsuja tarjosi kahvit ja jäsenet kartuttivat lippaan sisältöä omalla panoksellaan. Lippaan ollessa Anna Rintalan kotona hänen kaudellaan, sen sisältö jostain kumman syystä ”itsestään” lisääntyi huomattavasti! Silloin alkoivat jäsenten voimat ehtyä kokoontumisten järjestämiseen ja lopulta se hiipui kokonaan tässä muodossa. Lipas oli kuitenkin aina kahvikokouksissa pöydällä ja siihen itse kukin pani roponsa tilanteensa mukaan.

Veljesrahastosta lähetettiin vuosikausia avustusta Adyarissa sijaitsevalle Olcott-koululle. Tämän rahaston tuottoa käytettiin myöskin jäsenten merkkipäivönnitteluihin ja osanoton ilmauksiin.

Jouluna vietiin kynttilät loosin omistamalle kahdelle haudalle. Loosilla oli nimittäin vuosikymmeniä oma hautausrahasto, johon pääsi mukaan vaatimattomalla pääomalla. Kun ne jäsenet, jotka olivat näin halunneet turvata viimeisen leposijan itselleen, olivat kaikki poistuneet tältä tasolta, hautausrahasto lopetettiin ja varat siirrettiin loosin tilille. Kaikkiaan hautapaikkoja on 9 ja ne sijaitsevat Hietaniemen Uurna-hautausmaalla.

Kaksi paikkaa on vielä käyttämättä, joten joku loosin jäsen halutessaan voi esittää eläessään toivomuksen tulla haudatuksi teosofiseen hautaan.

Alkuaikoina loosin piirissä toimi useita kerhoja: Oli puhekerho, jossa opeteltiin puhetaitoa. Oli laulukuoro, ja erityinen huvitoimikunta, joka valmisteli juhlia. Loosilaiset olivat myös innokkaita retkeilijöitä. Katri Sund järjesti kesäisin retkiä Seurasaareen, Malmille ym. Vuonna 1937 vuokrattiin jopa huvila Lauttasaaresta yhteisiä kesäretkiä varten.

1940 luvun lopulla toimi KALEVALAN SOINTU-SISKOT. Tämä kuoro esiintyi Seurankin juhlissa ja siihen kuuluivat Mirjam Nyqvist, sopraano, Kirsti Elo, altto, Anna Palm, altto, Rauha Manninen, kontra-altto, Helpe Ylönen, piano ja Hellevi Turtiainen, lausunta. Kirsti Elon esikoinen Varpu oli mukana lastenvaunuissa ja säästi innolla harjoituksia! Pitkään esitettiin melodraamaa **Ihmisen Tie**, jossa laulut, lausunta ja musiikki vaihtelivat.

Jo aivan loosin alkuaajoista lähtien julkaistiin LOOTUS-lehteä, jossa oli jäsenten kirjoituksia, runoja ym. Ensimmäiset numerot ovat vuodelta 1919. Ensimmäisenä toimittajana oli Antti Aho. Sitten toimittajina ovat olleet Emmi Leimu, Katri Sund, Mirjam Nyqvist ja Elina Eteläperä (Anttilainen). Hänen kuoltuaan lehtikin lakkasi ilmestymästä.

Hänen muistonsa elää kuitenkin loosin julkaisemassa runoteoksessa nimeltä Matonkutoja, johon Elina jätti testamentissaan varat julkaisua varten. Hän oli tuottoisa runoilija ja MATONKUTOJA sisältää vain pienen valikoiman hänen runoistaan.

Loosin jäsen Aki Yrjänä kunnostautui myöskin runojen synnyttäjänä julkaisemalla runoteoksen **Arcana**, joka sai julkisuudessa laajaa myönteistä arvostelua ja myytiin loppuun lyhyessä ajassa.

TEOSOFIAN LEVITTÄMISTYÖ ULOS MAAILMAAN:

Loosi on kustantanut muutamia kirjoja, joista menestyksekkäin on ollut Clara Coddin **Elämän Ajaton Viisaus**.(suomentaja Sirkka Simonen)

Tämä kirja kustannettiin vuonna 1959 ja siitä on otettu useita uusia painoksia. Kirjan kustantamisen teki mahdolliseksi loosin jäsenen, neiti Tilda Niemisen testamentti. Hän oli ihan hyvissä voimissa ja hoputti Martta Nikulaa ja Emmi Leimua tulemaan todistamaan testamenttiaan. Näin tapahtuikin, ja vain muutama päivä testamentin laatimisen jälkeen Tilda Nieminen seisoj bussi-pysäkillä odottamassa autoa, kun se saapuessaan tönäisi liikennemerkki-tolpan kumoon, joka kaatuessaan iski Tildaa päähän ja kuolema seurasi heti. Tildan ehto oli, että saaduilla myyntivoitoilla pitää aina kustantaa kirjoja ja että kirjan hinnan pitää olla kohtuullinen niin, että mahdollisimman monet voisivat sen hankkia.

Ensimmäisestä painoksesta loosi lahjoitti 700 kappaletta kaikkiin Suomen kirjastoihin. Helsingin kirjastoille meni yhteensä 50 kpl.

Myöhemmin Ilmari Rintalan lahjoituksena kustannettiin Geoffrey Hodsonin kirja **Syntymän Ihme**, Eino Vuorisen suomentamana.

Muita kustannettuja kirjoja ovat olleet Annie Besantin kirjat: **Sydämen Oppi suomentajana Eino Vuorinen** ja **Korkeahenkisen Elämän Lait**, suomentajana Kyllikki Vuorinen.

Eino Vuorinen tuli loosiin vanhemmalla iällä tuoden vaimonsa Kyllikin mukanaan. Eino aloitti aina loosi-illat pianonsoitolla, tuoden näin hienon lisän loosityöhön. Einon viimeinen tervehdys ennen hänen poistumistaan tältä tasolta loosiveljille kuului: ” Logos on onni , ilo, ja autuus. Me olemme kaikki Logoksesta lähtöisin ja siksi yhtä Hänen kanssaan”(1982)

Sotien jälkeen Eino Vuorinen oli se, joka yksinään aloitti keskeytyksissä olleet yleisöluennot ja teki sitä pari vuotta, ennen kuin mukaan saatiin muitakin luennoitsijoita.

Myöskin Helpe Ylönen esitti usein kokouksien alussa ja juhlatilaisuuksissa pianonsoittoa.

Loosin jäsenistöön on kuulunut useita muitakin persoonallisuuksia, jotka ovat vaikuttaneet loosin ”ilmeeseen” merkittävästi. Yksi heistä on loosin pitkäaikaisin rahastonhoitaja G.W.Heiskanen. Tämä ” **Pappa**” **Heiskanen** tuli tähän tehtävään vuonna 1912 ja hoiti sitä kuolemaansa asti vuoteen 1952, eli 40 vuotta!

Hänen puheenvuoronsa olivat pitkiä ja perusteellisia. Kun puoli tuntia oli kulunut, saattoi kuulua huokaus:

”Aah, nytkö vasta hän pääsi Kuu-pitreihin asti”! Muistan miten puheenjohtajalle kainosti ehdotettiin, voisiko hän vähän toppuutella puhujaa, mutta silloinen puheenjohtaja , Emmi Leimu sanoi, ettei hän kykene sitä tekemään, sen saa tehdä joku toinen, jos haluaa.

Loosin jäsenistä kaksi, Kyllikki Vuorinen (6 vuotta) ja Kirsti Elo (9 vuotta) toimivat Teosofisen Seuran ylishteereinä .

Kyllikki Vuorinen työskenteli 90-luvulla useita vuosia Adyarissa, Intiassa Kansainvälisen Teosofisen Seuran Päämajassa. Yhtenä talvena hänellä oli seuranaan loosin nuori jäsen Niina Pirttiniemi.

Madame Blavatskyn kuoleman 100-vuotisjuhliin 8.5.1991 Moskovaan kutsuttiin silloinen ylisihteeri Kirsti Elo, joka puhui n. 3500 hengelle valtavan suuressa muistojuhlissa. Neuvostoliitto oli vielä silloin olemassa. Myöskin Neuvostoliiton Television pääuutiset haastattelivat Kirsti Eloa ja katselijoita kerrottiin olleen noin 200 miljoonaa! Suomen suurlähetystö nauhoitti lähetyksen TV:stä ja toimitti kopion Kirsti Elolle myöhemmin.

Vuosi 1991 oli merkittävä loosin monelle jäsenelle ajatellen ulkomaisia kontakteja. Aki Yrjänä oli Kaliforniassa Teosofian Krotona-koulussa opiskelemassa stipendiaattina. Siellä ovat myöskin opiskelleet loosin jäsenet Vesta Artamaa , Kyllikki Vuorinen ja Kirsti Elo.

Suomesta tehtiin myöskin vuonna 1991 matka Adyariin, johon matkaan useat loosin jäsenet ottivat osaa. Matkan johtajana oli Kirsti Elo. Vuosikokouksessa Kirsti Elo piti puheen aiheesta **Veljellisyys kaikkia kohtaan**.

Kirsti Elo on puhunut monissa kansainvälisissä kongresseissa: Brasilian maailmankongressissa 1993, Euroopan Liiton kongressissa Italiassa 1998 ja Australiain maailmankongressissa 2001.

Alkuaikoina loosityö sai hyvin paljon ulospäin suuntautuvia toiminnan muotoja. Tulee mieleen nuori ihminen, joka innolla kokeilee, joka ottaa kantaa kipeisiin asioihin pelkäämättä leimautumista. Nykyisin, lähes 100 vuotta myöhemmin, ei voi välttyä vaikutelmalta, että nyt loosi toimii enemmänkin viisastuneen vanhuksen tavoin, etsien ratkaisua ihmisen sisimmästä. Enää ei ole voimia eikä mielitekoakaan järjestää ohjelmallisia iltamia kovin usein. Aikaisemmin, esimerkiksi sota-aikana 1939-1945 loosi kokoontui säännöllisesti ja järjesti useita ohjelmallisia tilaisuuksia, joilla kerättiin rahaa erilaisiin humanitäärisiin tarkoituksiin.

Kalevala oli vuosikymmenet Seuran suurin loosi. Ajan kuluessa ovat rajan taakse siirtyneet monet jäsenet, jotka ovat monella tavalla palvelleet loosia sekä Seuraa vaativissa tehtävissä. Aika on muuttunut eikä ihmisillä tunnu enää olevan tarpeeksi aikaa sitoutua loosityöhön. Jäsenistö on vanhentunut ja harventunut. Tutkimustyö on kuitenkin silti ollut säännöllistä ja antoisaa. Salaista Oppia ja muita teosofian pääteoksia opiskellaan edelleen ja aina ne tuntuvat yhtä tuoreilta.

Loosi on kuitenkin aina ollut ennakkoluuloton ja antanut nuorille jäsenilleen kannustusta hakea uusia työmuotoja. Esimerkiksi 1980-luvulla kuunneltiin Aki Yrjänän Rock-sävellyksiä ja keskusteltiin sitten niistä teosofian valossa. 90-luvulla kokeiltiin puheenjohtajan vuorottelua kokouksissa. Siitä luovuttiin, koska se vei työltä jänteveyttä. Kuitenkin nuoriakin on tullut mukaan, ja he toivottavasti vievät eteenpäin uusin voimin ja uusin innoin loosityötä, joka Mestarien mukaan on ihmiskuntaa ajatellen erittäin tärkeää.

Loosin puheenjohtajina ovat toimineet seuraavat jäsenet:

1907 August Aaltonen, 1919 Henrik Lehti, 1920-22 Antti Aho, 1933 Klaus Nikula, 1936-1939 Edvard Happonen, 1939-43 Martta Nikula, 1944-45 Jussi Päiviö, 1945-50 Väinö Nurmisalo ja Toivo Turtiainen, 1950-51 Martta Nikula, 1952-56 Emmi Leimu, 1957-58

Martta Nikula 1959-62 Emmi Leimu, 1963-66 Juho Toivanen, 1967-68 Anna Utriainen, 1969-70 Kyllikki Vuorinen, 1971 Martta Nikula, 1972-74 Leena Räsänen (Kari), 1975-77 Sylvi Horstio, 1978-79 Leena Räsänen, 1980-82 Emilie Angervo, 1983-85 Vesta Artamaa, 1986 John Holmström, 1987-88 Leena Räsänen, 1989-90 Brita Bäckman, 1991-92 Kyllikki Vuorinen, 1993-95 Tarja Poimio, 1996-98 Ilkka Karhu, 1999-2000 Tanja Finer, 2001-03 Ilkka Karhu.

Kuten luettelosta näkyy, puheenjohtajan vaativaa tehtävää ovat hoitaneet loosin uskolliset jäsenet ja periaatteena on ollut, että tälle paikalle on haluttu saada vaihtuvuutta, joka merkitsee tilaisuuden antamista uusille voimille. Tälle paikalle ei ole koskaan ollut tungosta, mutta aina joku on ottanut vetoomuksista vaarin ja ryhtynyt hoitamaan tehtävää.

Toinen posti, johon on ollut vaikeaa saada halukkaita on ollut rahastonhoitajan tehtävä. Pappa Heiskanen vastasi siitä 40 vuotta yhteen menoon. Hänen jälkeensä muutaman vuoden Lydia Pystynen ja Martta Nikula. Hänen jälkeensä Kirsti Elo hoiti sitä yhteen menoon 32 vuotta. Juha Poimio saatiin sitten ottamaan tämän tehtävän hoitaakseen, mutta Juha Poimion tullessa Seuran taloudenhoitajaksi, tehtävä siirtyi Tarja Purrelle, joka edelleen tätä kirjoitettaessa on tässä virassa.

Tämän historian kirjoittaminen ei kuitenkaan olisi ollut mahdollista ilman loosin sihteereiden työtä. Valitettavasti arkistoista ei löytynyt yhtään loosin ensimmäisen sihteerin Veikko Palomaan pöytäkirjaa. Ensimmäiset pöytäkirjat löytyvät vuodelta 1919 (yksi rikkiäinen v:lta 1914) Sihteerin tehtäviä ovat hoitaneet seuraavat jäsenet: Väinö Nurmisalo, Emmi Leimu, Martta Nikula, Elina Anttilainen (Eteläperä), Anna Palm, Helmi Lönn, Synnöve Simanainen, Kyllikki Vuorinen, Leena Räsänen, Kim Wist, Tea Kataja, Brita Bäckman, Alvi Ekholm, Vesta Pulkkanen, Tanja Finer, Tarja Poimio, Ilkka Karhu ja Göran Qvarnström, joka hoitaa tehtävää edelleen. Jotkut näistä sihteereistä ovat aivan kirjailijoiden alkuja!

Historian kokosi Kirsti Elo
Vuonna 2003